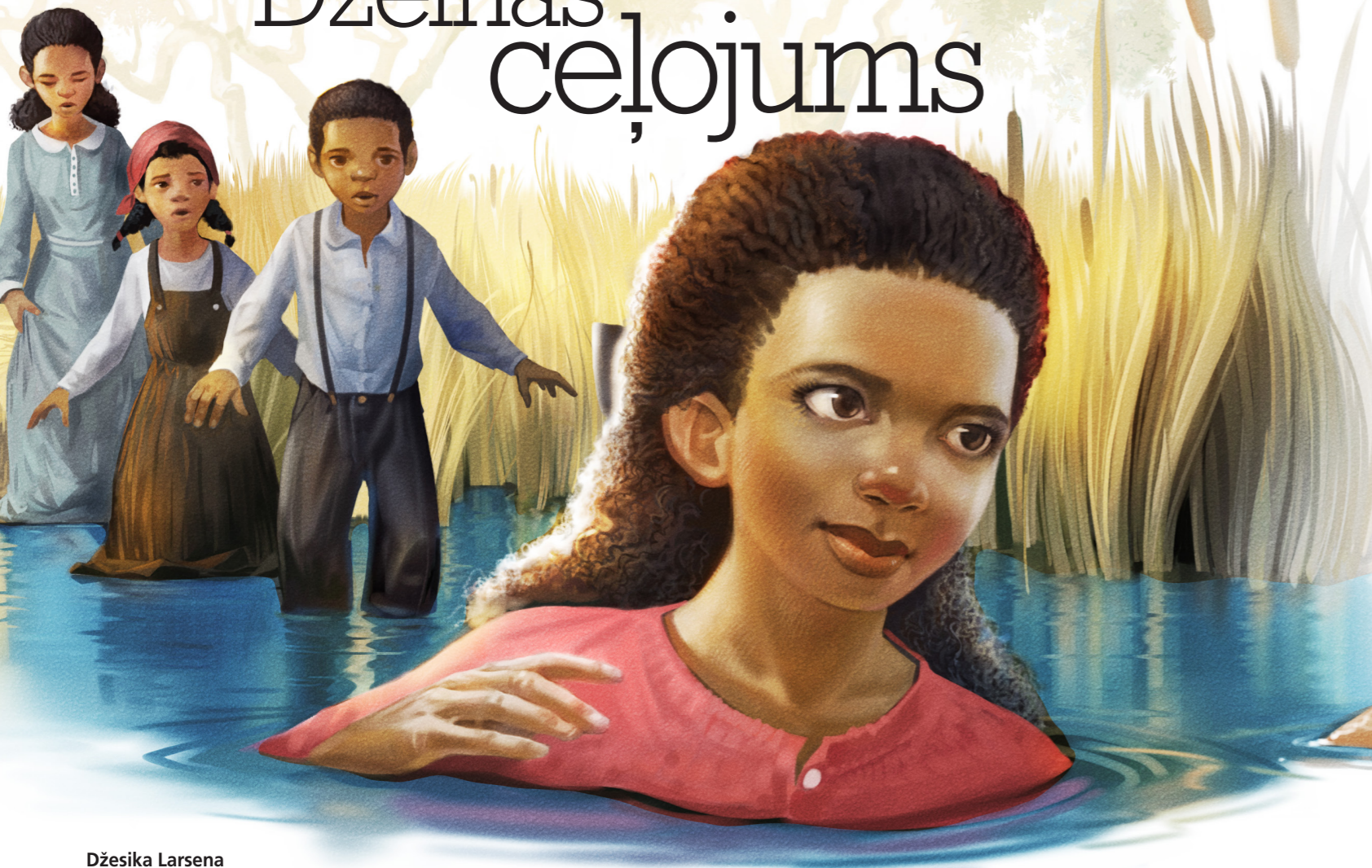

Džeinas ceļojums

Džesika Larsena

Balstīts uz patiesiem notikumiem.

Ņujorka, ASV, 1843. gads

Džeina Meninga noraudzījās, kā no ostas uz Ēri ezeru atiet kuģis. Viņai likās, ka viņas sapņi aizpeld tam līdzī.

Tikai pirms gada viņa bija pievienojusies Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcai un bija nolēmusi pārcelties uz Navū, lai būtu kopā ar citiem svētajiem. Viņas mamma un septiņi citi ģimenes locekļi kopā ar viņu devās pa Ēri ezera kanālu uz Bufalo, Ņujorku. Taču Bufalo viņiem tika liegts uzkāpt uz kuģa klāja viņu ādas krāsas dēļ.

„Ko mēs tagad darīsim?” viņas brālis Īzāks klusām jautāja.

Jautājums atbalsojās dzestrajā gaisā. Navū joprojām bija 800 jūdžu (1287 km) attālumā. Viņi varēja padoties un doties uz mājām, vai arī mēģināt doties ceļā vēlāk. . . .

Taču Džeina nevarēja gaidīt! Viņa zināja, ka Mormona Grāmata ir patiesa. Dievs atkal runāja caur praviešiem. Viņai vajadzēja nonākt Navū kopā ar savu ģimeni.

Džeina iztaisnoja plecus un paskatījās uz rietumiem. „Mēs dosimies ar kājām.”

Un viņi devās ceļā. Viņi gāja, līdz izdila viņu kurpes un pēdas sāka plaisāt un asiņot, un viņiem bija jālūdz, lai viņi varētu tikt dziedināti. Dažkārt viņi gulēja ārā un sals bija tik liels, ka tas šķita ledusauksts. Daži cilvēki viņiem draudēja ar cietumsodu, domājot, ka viņi ir izbēguši vergi. Viņi nezināja, ka Meningi bija brīva negroīdu rases ģimene. Viņi turpināja ceļu, dziedot garīgās dziesmas, tā aizvadot savu laiku.

Viņi jau bija netālu no Navū, kad viņi pietuvojās upei.

„Nav tilta,” Īzāks teica.

Džeina apstiprinoši pamāja. „Tad mums tai būs jāiet cauri.” Kad viņa iekāpa upē, ūdens apņēma viņas potītes. Lēnītēm viņa devās uz priekšu. Ūdens mutuļoja augšup pa viņas ceļiem un tad apņēma vidukli. Kad viņa sasniedza upes vidu, ūdens sniedzās līdz viņas kaklam! Par laimi, upe nekļuva dziļāka un visi Meningi to droši varēja šķērsot.

Beidzot viņi ieradās Navū. Džeina pāri ielejai, kalna galā, redzēja Navū tempļa skaistās kalņakmens sienas. Lai gan templis vēl nebija pabeigts, tas lika viņas elpai

aizrauties. Kāds viņiem

norādīja ceļu uz māju, kur dzīvoja pravietis

Džozefs.

Uz durvju sliekšņa stāvēja gara, tumšmataina

sieviete. „Nāciet iekšā, nāciet iekšā!”

viņa teica. „Es esmu Emma Smita.”

Pāris nākamās minūtes bija kā miglā tītas.

Džeina satika pravieti un viņš visiem Meningiem istabā salika krēslus. Džeina ar pateicību ieņēma krēslu un klausījās, kā Džozefs viņus iepazīstināja ar visiem klātesošajiem, tai skaitā viņa draugu, doktoru Berniselu. Tad Džozefs pievērsās Džeinai un jautāja: „Tu esi šīs mazās grupiņas vadītāja, vai ne?”

„Jā, kungs!” Džeina atbildēja.

Džozefs pasmaidīja. „Lai Dievs tevi svētī! Tagad es gribētu dzirdēt par jūsu ceļojumu.”

Džeina pastāstīja par savām ievainotajām pēdām, gulēšanu sniegā un upes šķērsošanu. Visi klusēdami klausījās. „Taču ceļš nebija briesmīgs,” viņa noslēgumā teica. „Mēs devāmies ceļā

ar prieku, dziedot garīgās dziesmas un pateicoties

Dievam par Viņa nebeidzamo labestību un žēlastību pret mums, mūs svētot, pasargājot un dziedinot mūsu pēdas.”

Kādu brīdi telpā bija klusums. „Ko jūs par to domājat, doktor?” Džozefs beidzot teica, uzsitot pa vīrieša ceļgaliem. „Vai tā nav ticība?”

„Ja tas būtu es, baidos, ka būtu padevies un atgriezies savās mājās!” doktors Bernisels atzina.

Džozefs pamāja ar galvu un atkal pievērsās Džeinai un viņas ģimenei: „Lai Dievs jūs svētī. Jūs esat draugu vidū.” ■

Autore dzīvo Teksasā, ASV.

